

Vaříme s Hankou

Ovocné knedlíky: 250 dkg tvarohu, sůl, 1 vejce, hrubá mouka, podle potřeby ještě prášek do pečiva. Těsto vykrájíme lžící do vařící vody a uvaříme. Čerstvé nebo zmrzlé ovoce nahřejeme a ostatní už znáte.

Poleva na omelety: Na másle opražíme hrubší kousky ořechů, pak přidáme cukr, ze kterého připravíme světlý karamel, přidáme trochu šlehačky nebo smetany a trochu rumu. Omeletu naplníme a pak polijeme polevou.

Právě čtete

číslo 7.

VĚTRNÍK

Ročník XLI.

Čtvrtek 14. října 2010

pátek 8. října 2010		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Lomnice nad Popelkou	
13:00	KDP mladým	Větrov
13:30	loučení Štítina	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Lomnice nad Popelkou	před divadlem
16:00	Slepice	velký sál
16:30		
17:00	Klapý	
18:30	KDP mladým	Větrov
19:30	Slepice	velký sál
20:00		
20:30	Klapý	
21:30	zasedání poroty	klubovna
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	hasičovna

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	Větrov
13:00	příjezd Klapý	
13:30	loučení Morkovice	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
14:30	vítání Klapý	městský úřad
15:00	vítání Klapý	před divadlem
16:00	Příbuzné si nevybíráme Štítina	velký sál
16:30		
17:00		
18:30	KDP mladým	Větrov
19:30	Příbuzné si nevybíráme Štítina	velký sál
20:00		
20:30		
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:30	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XLI. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie David Hejral. Tisk H&H Servis. Náklad 150 ks. Cena 6 Kč.

Recenze

Morkovští ochotníci, o.s., Morkovice Norman Robbins Hrobka

Norman Robbins je zkušený anglický dramatik, který se v tomto roce dožívá osmdesátky. Dotkl se jako autor snad všech dramatických žánrů, pantominy, muzikálů, činohry; pracoval pro rozhlas, tele-

vizi, divadlo i film. Někdo spočítal, že jeho jméno je spojeno se 40000 inscenacemi profesionálních i amatérských divadel. U nás se z jeho rozsáhlého díla hraje jen Hrobka s vyhlídkou.

Dějštěm je starobylý dům plný nadočkávkých dědiců s krajně podezře-

lým, výstředním chováním. Dům je protkaný tajnými

chodbami a víme, že v rozsáhlé zahradě je podivný záhon růží a hrobka se zapečetěnou rakví. V ní údajně odpočívá právě zesnulý majitel panství a značné finanční hotovosti. Údajně. Ale jak je tomu ve skutečnosti? Kdo má prsty

v záhadných a náhlých odchodech dědiců na věčnost? Napětí, hrůzná odhalení i neotřelý humor. To vše je v Robinsonově detektivní komedii s hororovými prvky.

Soubor ochotníků z Morkovic si Hrobku s vyhlídkou vybral ke své realizaci. Název změnil na Hrobku, ale určité zjednodušení není pouze v názvu. Režisér Tomáš

Ledvina jakoby rezignoval na vypracování žánru detektivní komedie, kde každá postava má nejen

Partneři XLI. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

APARTMÁN
STARÁ ŠKOLA

R Sager
Die Garten-Galerie

Poznej - kvíz

Ze které hry náš snímek, na němž je Josef Hejral st., je?

- a) Ztrěštěná neděle
- b) Flám
- c) Nepožádáš manželku bližního svého

Správná odpověď vyjde zítra.

Čtete Větrník.

Správná odpověď z minulého čísla je:

- b) Ustláno na růžích

Předpověď počasí na čtvrtek

strana 18

Výběr z burzovních zpráv:

Středeční seance na pražské burze se točila především kolem energetického gigantu ČEZ, který dnes obstaral téměř 60 % z celkového denního objemu ve výši 1,99 mld. Kč. Titul otevřel na 815 korunové úrovni, kde se mu podařilo udržet během dopolední části obchodování. Poté se však začal propadat pod hranici 810 Kč a denní minimum padlo na rovných 800 korun.

Za celý den prošlo trhem zajímavých 1,35 mil. kusů akcií s průměrnou cenou 810 Kč. Vedle ČEZu bylo aktivnější rovněž NWR a ze zástupců bankovního sektoru Komerční banka. NWR se dnes bez větších problémů přehouplo přes 220 Kč a seanci zakončilo se ziskem ve výši 3,2 %! Unipetrol se odpoutal od 200 korunové úrovně a připsal si 2,5 % zisku, když zakončil na 205,3 Kč.

V rámci bankovního sektoru byla vyšší aktivita na Komerční bance, a to na ceně 3850 Kč, od které se titul po celý den víceméně nevzdálil. Rakouská Erste Bank pro změnu oscilovala poblíž 780 korun a připsala si téměř 3 procenta zisku. V rámci menších zástupců se dařilo KITD a rovněž CETV.

Františku, Františku. Ještě že se věnujeme něčemu jinému.

Sláva! Je to tady. Tak naposled si užijeme pěkných dnů. Od zítřka již bude mrholit, teplo nebude přes 10° a konečně zavítáte i do hospůdky.

své výrazné rysy, ale i určitý díl tajemství. Vytvořil galerii postav v silně pitvorné groteskní nadsázce. K podivínům rodiny Tombů ještě přiřadil bláznivě koncipovaného právníka Penworthyho, služku Agátu a dokonce proti všem pravidlům v samém závěru i autorem zcela protichůdně koncipovanou Annu. Vztahy mezi postavami (např. mezi man-

žely Annou a Marcusem) nejsou ani naznačeny a nemohou proto naznačit

tajemství, které by mohl divák při troše pozornosti vyluštit. Přitom nelze většině členů souboru upřít schopnost autenticky existovat na jevišti. Potěšili ale spíše v jednotlivých scénách (např. erotická scéna Moniky na židli) než v zacíleném budování

situací spějící k vyřešení detektivního příběhu. Škoda, že živá hudba byla umístěna za scénou. Ochudila se o možnost rytmicky oživit dramatické předěly.

A ještě jedna poznámka na závěr. Jestli chtěl soubor redukovat, mělo to být v textu. Samozřejmě při zachování klíčových informací.

Máša Caltová

strana 3

Postřehy ze semináře KDP - půdička

Hrobka

Komedie vychází víc jako hororové panoptikum než jako komedie detektivní. Tak došlo i k překrytí rodinných a vzájemných vztahů. Stereotypní tempo a nezvládnutí jevištní mluvou omezily přenos důležitých informací. Představení nadbytečně dlouhé ještě překvapilo skrytou živou kapelou.

půdička

Rozhovor s režisérem Tomáš Ledvina Morkovští ochotníci, o.s., Morkovice

Proč jste si vybrali tak ponuré téma?

Našel jsem to v nabídce Dilie – vybrali jsme si podle počtu osazenstva. Už jsme nechtěli žádnou komedii dell'arte a tak, protože to už jsme hráli dvakrát. Tohle nám přišlo zajímavé. A já jsem si chtěl vyzkoušet trochu horor.

Co k tomu ten rockový doprovod?

To byl zase nápad kamarádů – muzikantů, kteří mi nabídli, že by v tom mohli hrát. Tak jsem řekl – proč ne.

A jak myslíte, že to jde dohromady?

Tak to nám snad řeknou diváci a porota. Myslím, že je to zajímavé a

doplňuje to i ten text písniček. Jen občas jim není úplně rozumět, ale tak to jsou už technické otázky.

Kolik času si vyžádalo zkoušení titulu? Jak dlouho máte Hrobku na repertoáru?

Zkoušeli jsme to asi tři, čtyři měsíce a hrajeme od minulé zimy. Vlastně premiéra byla na Vánoce.

Kolik členů má váš soubor?

Asi kolem dvaceti. Ale to zahrnuje i malůvky, vlasače, oblíkačky a takový... ale herců je dvanáct. A jsou tam i nějací v rezervě, ale někdo má dítě a někdo práci a tak se to různě improvizuje.

Jaká pověst předcházela u vás Vysoké, neboť vy jste nováčky přehlídky.

Paněnka. Ten vystupuje v dialogu s Michalem Nedvědem (Karel Čapek, Povídky z apes – komisař Mejzlík, básník Nerad), který řekl, že slyšel o Vysokém vyprávět: „Prý je to tady moc hezký, tak jsem se sem těšil - jak to vypadá a probíhá. Jsem zvědav, jak nás publikum tady přijme.“

Posledními účinkujícími byli Jan Večeřa a Hana Žáková (Miro Gavran, Pacient doktora Freuda – Hitler, Kristýna). „Jelo se nám dobře a tady vždycky rádi vystupujeme. Je tu příjemná scéna a lidi tady skvěle reagují, člověk prostě jezdí už skoro jako domů. Někam, kde je hodně příjemně,“ řekla Hana Žáková a její partner s ní bezvýhradně souhlasil.

Petr Richter protknul Pohárek písněmi ze svého pořadu o Osvobozeném divadle a vyznal se z lásky

k hudbě Jaroslava Ježka. „Miluju Ježka, protože to byl výborný skladatel, dělal nádhernou muziku a přesto, že byl velmi nemocný, nebyl žádný ušlápnutý, nešťastný člověk, ale, jak říkal Jan Werich, byl to nejšťavnatější, nejveselejší a nejdováděvější humorista v tehdejší české hudbě.“

PeHe/jn

Seminaristé
Klubu režisérů SČDO
zvou své přátele,
příznivce a známé
na veřejnou zkoušku dílka
A. S. Puškina
Pohádka o rybáři a rybce v pátek
15. října ve 14.30 hodin
do obvyklé místnosti
v sokolovně.
Vedoucí KR SČDO
Jaromír Kejzlar

Letošní defilé trochu jinak

Z původně plánovaných šesti výstupů na Defilé pohárku SČDO

dorazili interpreti jen tři. Zbylí měli opravdu vážné důvody k neúčasti od zdravotních přes státní maturity až k imatrikulaci. A tak program středěčního defilé doplnil Petr Richter.

Pepa Hejral přesto vyzpovídal ty, kteří přijeli. Mezi prvními byla Ludmila Panenková (Jiří Just, Promiň, Arnolde). Letos Pepa pokládá všem jednu stejnou otázku – s jakou jste přijeli do Vysokého? „Letos s nádhernou v takovém krásném počasí,“ smála se Ludmila Panenková vzpomínajíc na loňských patnáct centimetrů sněhu. Letos přijela nejen v doprovodu manžela, ale i režisérky, paní Mázlerové. „Je výborná. Ale až poodejde, tak ti řeknu, že je někdy pes,“ svěřila se L. Panenková. A na co se těší?

„Těším se, že si zahraju. Na to se

opravdu těším. Samozřejmě bych byla ještě raději, kdybychom mohli zůstat na Sejkorák a na další, ale nemůžeme, musíme do práce. Ale aspoň jednu noc tady strávíme. Těšíme se na všechny kamarády,“ uzavřela Ludmila Panenková.

A s jakou přijel její manžel Pavel Panenka? „Přijel jsem s nadějí, že potkám staré známé ksichty, a rovněž se rád rozhlížím po neotřelých mladých děvčatech. To mám velmi rád. Miluju vlastně tuto přehlídku mimo jiné proto, že děláte pro hrající soubory takovou tu zábavu. To je taková hezká odměna po výkonu, a tam hraje taková pravá zábavní kutálka, ale hlavně tam člověk taky má šanci potkat místní a přespolní pěkná mladá děvčata. To mě opravdu baví. Mám tedy rád také pivo, tak si dám i pivo. Miluju lahvovou Plzeň, ale nebude-li, Svi-

janská desítka je taky skvělý pivo,“ uzavřel svůj monolog Pavel

No, minulý rok nám to myslím ušlo o kousek, to nás porota jen doporučila z Hanáckého Máje. Tentokrát nás nominovali, ale to bylo možná tím, že letošní ročník byl slabší. Vůbec nevím, s kým tady máme čest, nestudoval jsem konkurenci. Ale doufám, že by se to lidem mohlo líbit. Myslím, že jo.
PeHe

Odposlechnuto v semináři:

Včerejší rozborový seminář byl velmi bohatý na diskuzi. Navíc se hodnotila dvě představení, pohádka souboru M+M z Hraničné u Aše a absurdní komedie Výmlat Chvaletického divadla JEN TAK.

„Přibude jeden úhel pohledu navíc - to pokládám za mimořádně zajímavé,“ řekl hned v úvodu předseda odborné poroty František Laurin. Podle jeho slov právě přehlídka

tohoto typu může přispět k pokládání otázek, které by zůstaly nepoložené. „Z toho důvodu je

mi líto, že je tu dnes méně lidí na semináři. Zejména Výmlat dává téma k podnětné diskuzi,“ posteskl si Laurin.

Čert a kupec Seberád

Máša Caltová: Představení jsem už viděla třikrát se všemi představiteli. Ale tentokrát jsem se dívala na něco cizího. Chyběla mi tam proměna zlého kupce v někoho milejšího a přívětivějšího, polepšeného. V předchozích představeních jsem viděla něco jiného. Bohužel za svou dlouhou praxi vím, že se to stává i u profesionálního divadla. Připadalo mi, jakoby Vráťa najed-

nou zdivočel.

Ladislav Vrchovský: Divadlo, které hrají dospělí dětem, pokládám za nejdůležitější. Tam se rodí nový divák, tam se představuje kouzlo divadla, jeho magie, proto dítě nemohu přivést na představení, kde se bude nudit, protože jinak už do divadla nepůjde. A když se nedostojí všem těmto nárokům, je mi to vždycky líto. U této pohádky se mi líbil pokus hrát si se sympatiemi vůči peklu. To většinou bývá

vnímáno jako nežádoucí, děti by přece neměly fandit peklu. Jenže

text, bohužel, neumožňuje to, co by aktéři rádi – ta polarita se neobrátíla, takže z celku vyšel sympatičtější čert. Jak to pak vypadá, když říkáme - pozor, když budeš zlobit, přijdeš do pekla! Při představení této pohádky nevznikla důvěra dětí – ony nevěřily přeměně kupce. Kouzlo divadla musí na dítě působit momentem překvapení. Vcelku jsme viděli kultivovanou podívanou s nadanými interprety, kteří umí zpívat, ale problém je v textu.

Petr Kolínský: Kultivovaná podívaná to byla i ve výtvarném projevu. Ale na celou délku pohádky se mi zdál ten jevištní objekt málo animovaný. Děti jsou hrozně vnímaví a pozorní diváci, skoro až puntičkářsky. Po představení jsem

se jednoho chlapečka zeptal, jak se mu to líbilo, jak se mu líbil kupec, jak byl třeba oblečený – dobrý, ale měl normální boty, řekl mi.

Rudolf Felzmann: Má zpráva z půdičky bude silně rozpačitá, protože se nám poprvé stalo, že jsme se absolutně neshodli. To mě udivilo, protože jsem to nečekal. Neshodli jsme se na tom, jaké výpovědi a poučení se dětem dostalo. Nejsympatičtější osobou byl čert, který byl napálen, když šel potrestat kupce. Dobrotivý skřítek pomáhal hodným i zločincům, protože stačilo, když ten zlý slíbil nápravu a vše bylo odpuštěno. Někteří to pojali i jako příklad, jak bychom měli dělat divadlo pro děti a to já si myslím, že těch možností je daleko více, A hlavně, že dělat divadlo pro děti je strašně odpovědné. Asi proto jsme se tolik hádali.

Vratislav Mikan: Rád bych trochu reagoval. Mám samozřejmě divadelní boty, ale těsně před tím se mi rozpadly. Jak dobře řekl rozpačitý pan Felzmann, toto předsta-

VOBSKOČÁK zvažuje ražbu mincí

Včera odpoledne se sešla valná hromada korupčního spolku Vob-

skočák. Hned v úvodu všichni minutou ticha vzdali úctu svému členovi Václavu Beranovi a vzpomněli i na dobrou duši divadla Krakonoš, Josefa Hejrala st.

Valná hromada dále řešila dosavadní status a jeho nejbližší změnu z občanského sdružení na dobrovolný spolek. Vybrali a sečetli příspěvky, vypočetli si zprávu o stavu financí o protokol revizní komise, zkontrolovali zlatý poklad, jenž čítá tři půllitrovky rumu, a půlprezidenti vznesli otázku, jakým způsobem se bude spolek ubírat dál.

Spolek přijal novou členku a jednoho čekatele. Změnou a schválením prošel i způsob placení členských příspěvků – kdo přijede na

přehlídku, zaplatí a je členem, pokud na přehlídce nebude, platit nemusí. Minulý rok složilo příspěvek 51 členů, včera třicet. Spolek se dohodl, že letos věnuje přehlídce opět dar na závěrečné hodnocení. „I nadále trvale zůstáváme na-prosto korupčním spolkem, to znamená, že noví členové musí vykonat činy, zaplatit rumový obolus do pokladu a koupit si odznak,“ prohlásil půlprezident Hlávka.

Dále se Vobskočáci dohodli na svém programu na příští rok a na nejbližší akci, jíž je příprava závěrečného Sejkoráku – a to jak úprava sálu, tak loupání česneku a cibule, k čemuž spolek uvolní z pokladu láhev rumu. Zvažována byla i ražba mince, na níž by byly zvěčněny hlavy obou půlprezidentů. Jen se nemohli dohodnout, který z nich bude mít líc a který rub mince.

jn

Taková hloubavá

*Přátelé moji milí,
ach to to utíká!
Ne, že jsme o rok starší –
proto to neříkám.*

*Jen – den za dnem se ztrácí
a týden bude pryč.
Krakonoš na rok vrací
zas starostovi klíč.*

*Před šedesáti lety –
to jsem byl malý kluk –
v jakési sokolovně
jsem na jeviště juk –*

*„to já když řeknu mámo!“
zněl do sálu můj hlásek.
No jen se klidně smějte –
v Lucerně byl jsem Klásek.*

*Ten „počin divadelní“!
Ach, jak já jsem byl rád –
a od té doby dodnes
jsem šťastný, když smím hrát.*

*Kam přijedem – tam přátel
se vždycky najde pár –
ať hrajem v sále skvělém
či horizont je cár.*

*To proto tenhle týden
tak rychle žene čas –
a skoro všichni za rok
sem „přišámeme“ zas.*

*Někteří neprijedou,
už – jinde – budou hrát.
Však jedno mají jisté!
Vzpomenem tisíckrát.*

Jiří Hlávka

zvědáví, jaký asi ten soubor bude.

A ŠAMU Štítina mě velmi příjemně překvapila. Slezané rozbali text a představili se písní. A ne jednou, ale hned dvěma. A mezi děti roznesli drobné dárky v podobě produktů z Opavie – vždyť jsou od Opavy! A Krakonošovi převezli také dárek – ze svého kraje dovezli kořaličku, svého Praděda, kterého v náruči svírá chechtající se babába.

Štítnští tak zachovali a možná i oprášili tu příjemnou tradici, která na Vysokém panovala, ale postupně se tak nějak tiše vytratila. Možná je to trochu škoda, co myslíte?

jn

vení je školkové, je koncipováno na hernu a je kontaktní. Autor, tedy já, dělal, co uměl. Ve zkratce 45 minut se mi nepovedla základní věc – rozpoutat konflikt, aby byl zásadnější. Chtěl jsem ukázat, že nikdo není černý ani bílý, všichni máme i šedé odstíny.

František Laurin: Je dobré připomenout, že naše diskuze se týká jen toho představení, které jsme viděli tady. Možná tu byla ještě jedna zajímavá věc – otázka proměny, čemu děti věří, s čím jdou.

Jestli k nějaké proměně u kupce dochází. Když budeme hrát, že všichni jsou dobří nebo špatní, je vůbec o čem hrát? A rozvinula se bouřlivá diskuze.

Vrát'a Mikan říkal, že každé divadlo pro děti je složité a každé představení jedinečné. Reakce ve školce je jiná – je komornější než v divadle. Na to reagovala Máša Caltová, která vysockému představení vytýkala absenci momentu zlidštění kupce, který stále, i po polepše-

ní, zůstával hulvát. Profesor Laurin polemizoval ještě s tím, zda vůbec předloha dává svou podstatou dostatečnou šanci vyjádřit ono polepšení. A Vrát'a Mikan prohlásil, že se s tím, co bylo řečeno, musí nejprve popasovat.

Výmlat

Chvaletické představení bylo bohaté na diskuzi a opravdu, jak předpověděl režisér, rozdělilo obecnost na dvě části. Tu negativně naladěnou a tu nadšenou. Můj osobní pocit jen je, a jak vyllynulo z diskuze, tak nejen můj, že Chvaletičtí už d o p ř e d u z okruhu svého obecnstva vyloučili diváky staršího až seniorského věku. Nepočítali s nimi a jejich reakce je jim lhostejná.

seniorského věku. Nepočítali s nimi a jejich reakce je jim lhostejná.

Lenka Lázňovská: „Miluju Thálii, protože dokáže člověka formovat“ – tato teze stála asi i na začátku psaní Výmlatu. Jestli tahle přehlídka má v něčem cenu, pak určitě v tom, že má ukázat, jaké tendence jsou na venkovských jevištích. Vzhledem k tomu, že ze 7000 obcí v republice jich je 6500 s počtem obyvatel do 5000, pak je to oprav-

du vypovídající, Proto je tato přehlídka významná a jsem ráda, že

tady tato hra byla. Je to ten druh dramatiky, kdy divadlo má bolet. Čím víc si divák klade otázek, čím víc se trápí, tím víc pak divadlo splnilo svůj úkol. Situace stojí vedle sebe, negradují, jen prohlubují to sdělení o světě, o lidech, jací jsou. Hra je hrána jako generační výpověď – tak se podívejte, co jste s námi udělali, jak jsme dopadli – to je její síla. Hra vrcholí apokalypsou, kde vlastně mladí odvrhnou své rodiče a celé to vrcholí tím ironickým výstupem hlavy neomylného, která říká - tak si to užijte za nás. Poselství této hry je – nic v tomto světě nemá smysl, tak ani žádná tabu neexistují, to jasně vyjadřuje scéna mezi Petrem a jeho tetou Gábinou. Tato hra potřebuje výrazné herectví – Ozi a

jeho žena drží figury i s tím, že Cyli je matná - obluzená prášky. Ale i matnost hraje matně. Nejlepší z toho vychází Petr – to je postava se šťávou, má přesnou barvu. Také on je zdrogovaný, ale na rozdíl od matky není tak matný. Takhle psychicky náročná hra se nehraje vždycky lehce. Po představení vyvstávají otázky - má vůbec svět nějakou naději? Má cenu život takový, jak jej žijeme? Senioři na odpoledním

představení byli tak šokováni, že zůstali sedět a nechtěli vstát. Nebyli si jistí, že to skončilo, ale byli i šokováni z toho konce. Večer publikum naskočilo na tu strunu, jakou jste chtěli.

Máša Caltová: Mně se ta Vůjtkova hra opravdu velmi líbí, je znamenitě napsaná, s roztomilostí a fantazií je zde vyjádřený rozpad světa. Apokalypsu vidím v tom, že někdo smete starou generaci a nastupuje nová, která je ještě horší, než ta předchozí. A ještě tam je to memento, že se narkomanovi narodí dítě, o němž Kobylka neví, zda je dirigenta nebo syna. Oni roz-

slušní, rozlitaní a hlavně pařmeni. Z hostesa a kamaráda jsem se změnil na hlídače. Nehlídal jsem soubor, ale Kristýnu.“

Nicméně všechno proběhlo bez následků, Kristýna prošla ohněm praxe, zakalila se a bude příští rok připravena už na soubor. Chválnětičtí na rozloučenou zmobilizovali své zhuntované hlasivky a zapěli, Mikanovi předali kořalku z jejich domoviny. A jelikož se jmenovala Richterova, prohlásila Lenka (Richtrová), že je její a zabavila ji.

Pak všichni třikrát objeli kostel s tím, že se zase v budoucnu zcela jistě vrátí.

jn

Opět vítání, jak má být

Včera mé srdce zaplesalo, neboť jsem při vítání viděla opět to, co mě před lety tady ve Vysokém tak okouzlo. Jenže už nějaký čas jsem

to nezažila. Soubor, který přijel na přehlídku a byl vítán na schodech divadla Krakonoš, se vždy nějakým způsobem představil, zazpíval, připravil si nějakou čertovinu. Poslední dobou jsem slyšela jen oficiální věty děkující za příjemné přijetí, říkající, jaká je to pro soubor čest. Ale kam se poděla ta divadelní legrace, která táhla k divadlu všechny, kdož byli

stavení je určené generaci, která ještě může s tím světem něco dělat.

Vysocká přehlídka je důležitá v tom, abychom jedno divadlo ne likvidovali a nenahrazovali jiným. Měly by existovat všechny druhy divadla vedle sebe. To je to správné

né umění. Vždycky jsem si říkal takové motto - divadlo má tehdy smysl, když dává divákovi dostatek dalších důvodů, proč má žít. A toto představení mi dalo dost důvodů, proč přemýšlet, vzbudilo to ve mně nějaké emoce, které nebyly v rozporu s mottem, o kterém jsem před chvílí mluvil.

Výmlat Chvaletického divadla skutečně rozpoutal diskuzi, není snad nikoho, kdo by o něm v nějakém smyslu nemluvil Svůj názor velmi jasně vyjádřili zaměstnankyně Odboru kultury Krajského úřadu v Pardubicích, které v úterý večer přijely ten „svůj“ soubor na představení podpořit. Nelze jinak, než Chvaletickým tak trochu závidět.

jn

Hodní i ti zlobiví se rozloučili s Vysokým

O souboru M+M Hranice u Aše řekl jejich hostes, Karel Bárta ml., že jsou soubor velmi disciplinova-

ný, slušný a hodný. Že zcela platily reference, které měl od jejich předešlé h o s t e s k y v současné době na mateřské dovolené, od své sestry Katky. Soubor chodil

všude včas, neměl žádné požadavky a svůj společenský večer přestál ve zdraví a v naprostém pořádku. A jak se tedy mohlo stát, že Karel sotva mluvil, když měl tak nebourlivácký soubor? „Za to můžou Chvaletice,“ zasípal Karel a vrhl žalující pohled na jmenovaný soubor, Chvaletické divadlo JEN TAK.

Tento nezbedný soubor provázal přehlídkou hostes Honza Hejral ml. „Protože je znám, říkal jsem si, to bude v pohodě, to jsou kamarádi. A protože to jsou kamarádi, řekl jsem si, že si vezmu k sobě Kristýnku, hostesku vz, tedy hostesku v zácviku. A to jsem neměl dělat, protože mezi mými kamarády z Chvaletic jsou samí pra....“, rozpálil se Honza a hned pokračoval: „Jsou nedisciplinovaní, nepo-

boří svět, který je neúnosný. Skvělé na tom je, že se od začátku do konce bavím. Hra se slovy, kultivovanost jazyka, způsob, jak je to

napsaný připomíná styl Eugene Ionesco. Myslím si, že by nebylo na škodu ještě více posílit komické vlastnosti. Čím víc bude mít tato černá, apokalyptická hra humoru, tím lépe pro ni. Je třeba z ní vytěžit maximum pro interpretaci.

Ladislav Vrchovský: Dostali jsme nabídku k obecnému zamyšlení nad existencí divadla. Je šťastná věc, že se setkala pohádka s představením Vůjtky. Mnozí, kdo seděli v hledišti, to nepříjali, protože se jich to nějak dotklo. F. X. Šalda řekl, že „pravý umělec vidí dál, než ten svět, ve kterém žije.“ Mnozí z nás jsou zvyklí požadovat po umění jen pohlazení. Ale to bychom umění brali to základní – mělo by nás vést dál. Vůjteček nevidí dál, ale definuje skutečnost a vidí,

co by se stalo, kdyby tato skutečnost nebyla reflektována. Kam by svět mohl dospět, kdyby tato varování nebral vážně. A to je ta úloha

umění - varovat. Před nepříjemnou skutečností prcháme, ale umění a Vůjteček nás učí s ní bojovat.

Petr Kolínský: Na jevišti se nám otevírá model světa, který vidí Vůjteček nebo vy z určitého pohledu – svět je ubohý bordel a ten naplňuje vlastně dokonale jevištní prostor tak, že se

z jeviště i hlediště stává inscenační prostor – to se vám podařilo. Insce-nace je velmi divadelně vedená, dokonce jsem byl svědkem, že jste byli nervózní z toho, že nemáte všechny kulisy. Ten stojan na šaty místo skříně byl další prvek ke zdivadelnění celého prostoru, protože to najednou zcela odpovídá jakési nahodilosti. Líbilo se mi, že jsem

neviděl jen rozházené noviny

a partitury, ale že byly i zmačkané. To byl důležitý moment zvláště tady ve Vysokém, kde je hlediště, jak jinak, vysoké a jen poházené papíry by pro nás byly nečitelné. Nemohu mluvit o detailech, protože všechno dohromady je nepřenosné jinam.

Rudolf Felzmann: Tentokrát mám situaci jednoduchou. Opět jsme se hádali, ale proto, abychom se dobrali toho, co jsme viděli a nakolik nás to oslovilo. Shodli jsme se na velice dobré herecké vybavenosti souboru a na faktu, že jste prostě iritující představení. Ale to je ten účel. Každého to představení iritovalo něčím jiným. Nikdo nemohl říct, že je to hnusné divadlo, ale musel se zabývat tím, čím ho irituje. Dostávali jsme tak tu vnitřní facku morální i lidskou. Tento způsob divadla si vytváří omezené publikum.

Martin Vencl, Chvaletice: To, že důchodci v hledišti byli jako zařezaní, i to je pro nás dobrá zpráva, protože se nám tak plní to, co jsme chtěli. Chtěli jsme šokovat.

Chtěli jsme, aby diváci měli vyhraněný názor. Buď představení přijmou nebo zavrhnou.

Milan Schejbal: To, že se svět

řítí do apokalypsy, není nová myšlenka, to se táhne uměním od doby, kdy bylo uměním nazváno. Ještě daleko drsnější je současná západní dramatika. Rozpad společnosti, kam až to může dojít – to varování má být alarmující. Myslím jen, že je trochu v těch divadelních prostředcích zavádějící, že někde jsou zbytky psychologického herectví, které nelze na tuto situaci naroubovat. Pokud ano, má to jisté šumy. S tímto obrazem světa já se nemohu ztotožnit. Jen mě trochu mrzí, že jste vyloučili z obecnstva důchodce. Ale i oni patří do divadla a i oni by si měli z divadla odnášet, že takto nelze žít - Mesiášem by měl být feťák a holka, která

neví, s kým je těhotná? To varování tady je. Tato dramatika nebude nikdy divácky většinová, to je jasné. Ale já jako divák, který s tím nebude souhlasit, bych si měl odnést jistý obrazový vjem. A to by si měl odnést i ten starší divák, nevylučoval bych ho. Závidím vám tu možnost hrát tento typ divadla, já bych to uvedl v našem divadle a v hledišti by byl jen pan ředitel a já.

František Laurin: S Výmlatem jsem se nesetkal poprvé. Od minulého setkání jsme viděli změnu u Martina (Oziho) – změny tě vedly k větší posedlosti, ale přece jen tam byl větší vývoj v jevištních prostředcích. Manželka – velmi zajímavé a cenné je, že jste našli určitý typ. I on se však musí nějak vyvíjet. Nemůže zůstat v jedné rovině, ale musí být plastičtější. S příchodem tety se představe-

ní rozjelo přece jen trochu víc. Hned na začátku jsem záměrně řekl, že se ocitáme v jednom bodě, kdy můžeme o dramaturgii mluvit z jiného úhlu pohledu – složení titulů na této přehlídce tvoří široké spektrum,

které může uspokojit každého včetně všech věkových kategorií. Zařazené hry od Rozmarného ducha až po Slepici svědčí o širším spektru vnímání divadla. Některé tituly mohou narazit, nemusí se líbit, mohou vzbudit odpor, ale o tom divadlo je. Jak se na to dívají staří a mladí – divadlo se hraje pro všechny lidi. Pokud nejde o úzce generační divadlo – vnímání vychází z toho, co si ze hry беру, co reflektuji a co už odmítám – nemohu po divácích chtít, aby stejně reagovali na Rozmarného ducha i na Výmlat. Zneklidňuje mě jistá necitlivost vůči problémům, a proto se na svět dívám nezaujatě, chladně bez nějakého vnitřního stanoviska. Abych posílil něco, co je získávání jakési imunity, a abych si uvědomil existenci toho špatného, abych s tím mohl něco dělat. Nezlobím se na lidi, kteří to nepřijmou. Vaše před-